

רשב"ם

כטחי וכטיב כטחי ולרכיה. לטמל וטquia גדרך ומקום לו ילייף מעעל וכן נכל דהה לית ליה מסלומין לפקח צני קלבך לו יהכל מלה גראלאזון עד ציעשה פקח צני וקייס על מנות וממרוויס יהכלו טכל עכל ון נכל דין כוות שיחכלו מלה גראלאזון דהה לו חכלי צנוי ולי כתג רחמננו גערצע מהכלו מנות קוווס מוקמי לה גערל ון נכל מסוס לדית ליה מסלומין טכל טמל ודרך ומקום לדית ליה מסלומין לו ליה ליחייזו גראלאזון קלבך כתג רחמננו טמל וטquia גדרך ומקום: צבייעו רצופ. דכמיגען וציוו האצבעי ערلت למינן מאכלי מילא מנות צבאי סווילו מן קבלן: אף טסק ימיס רצופ. צחים ליה לא יכול צאל צהה נמס לו לכתטענות סראזום ניגו:

ורבא אמר לך

טמא ושיהה בדרך רחוקה לא צריך לקרוא שלא גרעין מעREL ובן נבר **דתניה**³ כל ערל לא יאכל בו ⁴בו אינו אוכל אבל אוכל במצוה **ומרור ואידך** ⁵ כתיב בהאי וכתיב בהאי **וצריכי תניא כוותיה דרבא**⁴ ששת ימים תאכל מצות וביום השבעי עצרת לה' אלהיך מה שבעי רשות אף ששת ימים רשות מי טעמא הוא דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כלו יכול אף לילה הראשון רשות תלמוד לומר על מצות ומרורים יאכלוهو אין לי אלא בזמן שבית המקדש קיים מנין ת"ל בערב תאכלו מצות הכתוב קבוע חובה:

כוי דבר

סְפִיט כָּלֵלָה דכתייך' סבעת ימים מהכל
מאות ויום מן הכלל נחלו קלה דבאת
ימים כתיב ללמד שמי ראות ולן
ללמד על ערכנו לנו הלא נלמד על
כלל כלו דשיינו ז' ימים 70 לחם
מי"ג מדות שאותו נדרשת בגן. מהכל
שמעין דמה נזמן זהה לדורייתן
ומרווח לדגנן דהה מנייה כוותיה דרכיה.
וקיימן לנו נמי כר' יוחנן דהמלה דחין
חוילין חח' מת חותם בצלבונוס
כלום לנו ניצטיל טעם מה מיניהם
חכל כתיבות יין לנו מינטליה דכתיב
לן מעתנה חכינה מיניהם:

תורה אור השלם

1. בחדש השני באביב עשר יום בין העברים יעשו אותו על מצות ומררים יאכלו במדבר ט יא
 2. בראשון אביב עשר יום לחידש בערב התאכלו מצת עד يوم אחד ועשרים לחידש בערב: שמות יב יח
 3. וכי יגור אתחר גר ועשה פסח ליי המול לו כל זכר ואוז יקרב לעשתו והיה באורח הארץ וכל עיר לא יאכל בו:
 4. ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת ליי אלהיך לא תעשה מלאכה: דברים טז ח